

Pavel Urban

Služebník lampy

Toho dne si Ghárib koupil opici. Stalo se to tak: Přiletěli do vesmírného sídliště Rahba a zatímco se Muhammad věnoval údržbě lodi a doplnění zásob, vydali se Ghárib s Mansúrem na trh. Ve chvíli, kdy procházeli kolem jedné z úzkých uliček vedoucích k mešitě, vyskočila z ní postava zahalená do potrhavého, špinavého pláště.

"Něco pro Boha!" zaskřehotal žebrák a natáhl k nim dlaň rozežranou malomocenstvím.

"Ať ti dá Bůh obživu!" rozkřikl se na něj Mansúr a odstrčil ho. Žebrák ustoupil, hudeje si pod vousy kletby a nadávky. Když poté dorazili na trh, šel Mansúr ihned ke krámům zbrojírů. Ghárib obcházel kolem, až se konečně zastavil u muže, který stál s opicí v koutě tržiště a říkal:

"Dražba! Tahle opice je za deset dinárů." Gháribovi se zvíře zalíbilo.

"Zde je její cena," řekl, vyndal z pouzdra na opasku peníze a podal je muži. Opice byla jeho. Vzal ji za krátký řetěz, jenž mu prodávající přenechal, a šel hledat Mansúra. Náhle koutkem oka zahlédl, že žebrák, který je předtím obtěžoval, ho upřeně pozoruje z mezery mezi dvěma stánky.

"Samozřejmě," pomyslel si Ghárib. "Rahbští žebráci jsou známi svou neodbytností." Šel dál a nevšímal si ho. Po chvíli však otrapu uviděl opodál u zdi, jak se baví s podivnými lidmi oblečenými do dlouhých bílých plášťů s červenými kříži vyšitými na ramenou. Pospíchal tedy za Mansúrem, a když ho našel, ptal se, kdo jsou ti lidé.

"Při Bohu!" zašeptal Mansúr, jen co se po nich ohlédl. "To jsou přece templáři! Copak tys ještě nikdy žádného neviděl?"

"Ne."
"Jsi holobrádek. Pamatuj, že tohle jsou ti nevěřící psi, co mají v držení Svatá Města na Zemi. Můj děd proti nim bojoval ve svaté válce a vyprávěl mi o hrozných věcech, které napáchali. Ale o tom jindy. Teď raději pojďme. Kdoví, co jim ten žebrák o nás napovídal. Takoví jako on jsou mstiví. Nedáš mu almužnu a obviní tě třeba i z mnohobožství! Víš, že nám Muhammad nakazoval, abychom se do ničeho nepřipletli. Vrátime se na loď."

"Tak," řekl Gháribův bratranec Muhammad a odvrátil se od pozorovacích přístrojů. "Ještě dva dny a budeme na Iramu. Myslím, že tvůj otec by nelitoval, že tě dal ke mně vyučit zlodějem!"

"Otec vždycky říkával, že přiučit se zlodějskému řemeslu nemůže být na škodu," přisvědčil Ghárib.

"Byl to moudrý muž!"
"Co vlastně budeme na Iramu krást? Je to prý pustá a neobydlená planeta."

Muhammad se zasmál. "Nech se překvapit! Právě na těchto zdánlivě pustých planetách se někdy dají nalézt věci, za které různí sběratelé nebo chamtiví kupci vyplatí pěknou sumu peněz!"

Za dva dny dorazili k planetě Iram. Muhammad řídil přistání tak, aby loď dosedla poblíž vysoké hory, ležící uprostřed největšího z iramských kontinentů. Po přistání poručil Mansúrovi strážit loď a sám se s Gháribem vypravil na průzkum. Několik hodin mlčky zlézali kamenitá úbočí hory, aniž by Ghárib tušil, co vlastně hledají. Potom, když už myslel, že každým okamžikem musí únavou vypustit duši, se jeho bratranec zastavil před jedním zvláště tvarovaným načervenalým skaliskem.

"Tady," řekl Muhammad. Obešli skalisko a ve stěně za ním spatřili vytesanou bránu, uzavřenou vysokými kamennými deskami, zavěšenými na mohutných bronzových sloupech. Veřeje brány i samotná křídla byly ozdobeny složitými kaligrafickými

ornamenty, vyrytými s neobyčejnou zručností a uměním. Nad horním překladem brány byly vytesány verše:

*Ze svých zbožných sluhů Pán můj činívá si výběr,
v sadu Jeho moudrosti jich srdce pobíhají.
Pohyby pak těl jich všechny ustupují klídu
pro tajemství čirá, jež ti lidé v prsou mají.
V mlčení je podrobeny svému Pánu vidíš,
záhady když jasně zří, jež v tajemstvích se tají.*

"Co je za touto bránou?" zeptal se Ghárib.

"Hrobka velkého muže, Núraddína zvaného Učenec. Jednoho z těch vůdců, kteří v dvoutisícím osmistém padesátém roce hidžry odvedli muslimy ze Země a zachránili pravé náboženství."

"A ty chceš jeho hrobku vyloupit?!" zděsil se Ghárib a počal tlouci dlaní o dlaň. "Ty, kterýs mě učil zákonům zlodějů? Vylupovat se smějí přece jen hrobky nevěřících! Trest Boží tě nemine!"

"Chraň Bůh!" vykřikl Muhammad. "Kdežpak vyloupit! Chci pouze odnést jeden předmět, nic víc. Je to věc, která pomůže islámu. Nedělám to pro žádného kupce či sběratele starých předmětů. Najali mě šejchové náboženství a soudci islámu. Přijal jsem to jako pokání za své předchozí hříchy. Chci, aby má duše vstoupila do Zahrad rozkoše! Proto jsem měl zakázáno s kýmkoliv o tom mluvit, dokonce i s tebou a Mansúrem!"

"Opravdu?"

"Přísahám při Bohu!"

"Dobrá." Gháribovi se trochu ulevilo. "Ale jak se dostaneme dovnitř?"

"Pohled na tento prsten," odpověděl Muhammad a stáhl z prstu kroužek vykováný z tmavého meteorického železa. "Získal jsem ho od nevěřícího židovského psa! Ten hlupák neznal jeho cenu! Když jej vložím do této prohlubně, brána se otevře. Tak je to psáno ve starých knihách!"

Vtiskl prsten do nenápadné malé jamky v kovovém postranním sloupu a poodstoupil. Ozvalo se tiché zaskřípění a křídla brány se pomalu rozevřela.

"S pomocí Boží!" zašeptal Muhammad a oba vstoupili dovnitř.

Chodba, ve které se ocitli, byla jasné osvětlena iluminačními polokoulemi připevněnými pod stropem. To bylo dobré, nemuseli použít přístroje pro vidění ve tmě. Zároveň to však znamenalo, že kromě případných obvyklých nástrah je může potkat něco mnohem horšího.

"Podle pokynů svatých mužů teď musíme projít dvěma místnostmi na konci této chodby," řekl Muhammad. "Ve třetí místnosti je samotný hrob a poblíž něj to, co hledáme. Pamatuj, že ať půjdeme kolem sebekrásnějšího pokladu, nesmíme se ničeho dotknout. Je možné, že v izolační kobce pod horou je ukryta atomová nálož. Kdyby vybuchla, je konec s námi i s lodí!"

"Dám si pozor."

"Tak pojďme."

Vykročili chodbou a za okamžik vstoupili klenutým průchodem do první místnosti. Celá místnost jako by zářila měsíčním světlem. To pocházelo z množství vysokých stříbrných váz, naplněných až po okraj diamanty. Prošli mezi nimi a vstoupili do druhé místnosti. Bylo to podobné přechodu ze stínu do jasného slunečního svitu. Ten představovaly zlaté vázy s širokými hrdly plné rubínů, opálů a ametystů nevídaných tvarů a velikostí. Když vstoupili do třetí místnosti, zapomněli úžasem skoro dýchat. V místnosti nebo spíše velké síni stály stromy vyřezané z křišťálu, obsypané listy ze zelených drahokamů a nesoucí na větvích místo plodů šperky tak nádherné a dokonalé, až přecházel zrak. Za tímto podivuhodným hájem našli konečně mramorový náhrobek Núraddína Učence. Nad náhrobkem, krásně zhotoveným z ušlechtilého bílého kamene, byl ve stěně jeskyně vytesán výklenek. V něm ležel předmět, který okamžitě upoutal jejich pozornost. Předmět elipsovitého tvaru, vyrobený ze žlutého zářícího kovu a ozdobený na bocích nepravidelnými řadami vrypů, vypadajících jako nějaké záhadné

písmo. Vzdáleně připomínal staré olejové lampy dosud užívané při slavnostních příležitostech.

"Ó, sláva Bohu Vznešenému!" vydechl Muhammad. "To je ono!"

"Tohle?" nechápal Ghárib. "Co je to?"

"Předmět nazývaný v legendách Aláddínova lampa. Núraddín Učenec ji našel, když prováděl z pověření sultána Hátima II. archeologické vykopávky v zemi čínské. Po templářském útoku na Bagdád, poté, co Hátim II. a jeho nesčetní poddaní zahynuli v záru termonukleární reakce, uprchl Núraddín se zbytkem pravověrných ze Země a lampu vzal s sebou. Za Velkého putování prokázala jemu i všem muslimům neocenitelné služby. Když zemřel, zmínky o ní se ze zápisů vytratily. Ale já s pomocí šejchů náboženství zjistil, kde se nalézá. Nyní ji vrátíme do rukou náčelníků muslimů a ti získají zpět Svata Města!"

Muhammad bratrance vysadil na náhrobek a přikázal mu, aby vzal lampu a podal mu ji dolů. Jakmile to bylo hotovo, připjal si lampu k opasku a pomohl Gháribovi zpátky na zem. Potom opustili starobylou hrobku a zamířili k lodi. Cesta z hory byla ještě namáhavější než výstup. Když vešli do lodi, slunce už zapadalo. Řídicí kabína byla prázdná.

"Kdepak je Mansúr?" podivil se Ghárib. Muhammad vytasil zbraň. Vtom je obklopil oblak narkotického plynu a oni ztratili vědomí.

Pomalu procitli z těžkého spánku a otevřeli oči. Leželi spoutaní na podlaze antisepticky čisté místnosti v cizí lodi. Nad nimi se skláněly bledé tváře templářů. Mansúrova zkrvavená mrtvola se nacházela opodál. Muhammad sklouzl očima k opasku a vztekle trhl pouty. Lampa byla pryč. Templářský velitel se usmál a naklonil se k němu.

"Nu, zloději, nevyplácí se odmítat prosbu o almužnu, není-liž pravda?"

"Ne."

"Nemysli si, že to byla náhoda! I mezi tvými šejchy islámu se najdou tací, co za peníze zradí Boha!"

"Co chcete?" zasípal Muhammad.

"Co jsme chtěli, to jsme si už vzali. Teď je otázka, co s vámi. Je na palubě vaší lodi ještě něco cenného? Odpovídej po pravdě, neboť za chvíli bude zničena!"

"Do prokletí Božího s vámi!" zařval Muhammad. "Nic tam není!"

"Tak tedy..."

"Ne!" vykřikl Ghárib. "Je tam má opice!"

Voják stojící nad ním se zachechtal a kopl ho do boku. Ledový hlas velitele mu však rychle smích utal.

"Je na tom snad něco směšného, desátníku? I opice je tvor Boží. Jděte a okamžitě ji přineste!"

Voják se otočil a odpochodoval. Brzy byl zpátky s vřeštící opicí v náručí. Posadil ji Gháribovi k nohám a zaujal strnulý vojenský postoj.

"Odchod!" poručil mu velitel a pak znovu promluvil k muslimům.

"Teď opustíme Iram a poletíme na Zem. Tam, v sídle Řádu, na hradě Crac des Chevaliers, rozhodne velmistr Vieland o vašem dalším osudu!" Potom odešel a nechal je samotné s jejich zármutkem nad mrtvým přítelem a ztracenou lodí, která je tolikrát nesla prostorami vesmírného oceánu a jejíž plavba toho dne skončila navždy.

Asi za hodinu po startu přišel voják, dal jim trochu jídla a vody a odnesl Mansúrovo ztuhlé tělo.

"Jak ho jen mohli tak snadno dostat?" zeptal se Ghárib.

"Mají mnohem lepší lodě," odpověděl Muhammad. "Dokážou se tak maskovat, že bys je neviděl, ani kdyby přistávali tisíc loktů od tebe!"

"Co budeme dělat?"

"Teď už se můžeme jen modlit!"

"Kdyby nás chtěli zabít, tak by to už udělali, ne?"

"To se mylíš. Velmistr Vieland vítá každého zajatce. Můžeme žít ještě pět, šest týdnů, než to s námi pomalu skončuje. Je to učiněný Satan!"

Muhammad znovu nasupeně trhl pouty. "Kdybych tak měl volné ruce! Jsme nejspíš někde poblíž řídicí místnosti. Stačilo by

vzít strážnému zbraň a potom..." Gháribův zrak padl na opici sedící mu u nohou.

"To se dá zařídit! Pojď sem, malá!" Opice se poslušně zvedla a přikolébala se blíž k jeho hlavě. Ghárib kývl bradou na Muhammadovy ruce, které měl bratranec stejně jako on svázané za zády. "Rozvaž ho!" Opice poslechla a po krátkém zápolení s tuhými plastickými pásky se jí to podařilo. Muhammad si pak sám uvolnil nohy a hned nato osvobodil i Gháriba. Protáhli si strnulé končetiny a opět na ně naoko navlékli uvolněná pouta. Zbývalo jen tiše ležet a čekat, až přijde strážný s jídlem.

Po několika hodinách konečně dorazil. Ve chvíli, kdy se sklonil, aby jim dal napít, se k němu Ghárib vrhl a pevně ho chytil za nohy. Než stačil voják vykřiknout nebo se dotknout komunikátoru, sevřel mu Muhammad prsty kolem hrdla a uškrtil ho. Potom vzal templářovu zbraň a identifikační náramek, který umožňoval volný pohyb po lodi.

"Musíme jít do řídicí kabiny a zabít piloty," řekl Gháribovi. "Jestli se to podaří, zablokuje kóje posádky a loď bude naše. Drž se těsně za mnou a buď zticha!"

Řídicí místnost našli snadno. Muhammad Gháribovi posunkem naznačil, aby zůstal skryt vedle dveře a sám vpadl dovnitř. Ghárib uslyšel slabý výkřik a vzápětí trojí tiché zapraskání termického výboje. Muhammad se objevil ve dveřích a pokynul mu, aby šel dál. Kabina templářské lodi vypadala nezvykle. Kromě velkého trojúhelníkového stolu a tří křesel byla prakticky prázdná. V křeslech Ghárib uviděl zkroucené postavy velitele a dvou pilotů s propálenými hrudníky. Muhammad sňal z hlavy jednoho mrtvého kovovou mřížku, již piloti používali ke komunikaci s palubním počítačem, sundal si turban a nasadil si ji.

"Při Bohu!" vykřikl. "Letí za námi ještě jedna loď! Byly dvě! Už zjistili, že velitel a piloti jsou mrtví, zřejmě navzájem sledují své biorytmy!"

"Co mám udělat?" vyjekl Ghárib.

"Najdi lampu! Bude u velitele. Já zablokují obytné kóje a pokusím se s lodí uniknout. Nechte nás zakryje Zakrývající!" Vyhodil nejbližšího zabitého z křesla a zaujal jeho místo. Ghárib běžel prohledat velitele. U opasku ani v záhybech pláště nic neměl. Podíval se dolů. Lampa ležela pod křeslem, kam ji templář ve smrtelné křeči upustil. Natáhl se pro ni. Už se jí skoro dotýkal, když tu se mu před očima mihla chlupatá tlapka a lampu sebrala.

"To nám ještě scházelo!" zařval Muhammad. "Chyť ji!"

Opice s vrískotem vyběhla z řídicí kabiny. Ghárib ji pronásledoval. Očekával dlouhou honičku, ale opice se kupodivu zastavila v prvním ohybu chodby a zůstala klidně sedět.

"Dej to sem!" vytrhl jí lampu z pracek a přitom mimoděk přejel dlaní přes skupinu vrypů zdobících její okraj. Ucítil podivný žár na šíji. Pomalu se otočil. Před sebou uviděl strašlivou bytost, podobnou ifritu či satanu, s ohnivýma očima, pařáty pokrytými modrými a červenými šupinami a párem velkých černých křídel. "Kdo... kdo jsi?" vykoktal strachy všecek bez sebe.

"Jsem Služebník lampy," ozval se přímo v jeho hlavě skřípavý hlas. "Tvor z jiného světa, zotročený a uvězněný před dávnými věky svatým prorokem Sulaimánem. Mou povinností je sloužit majiteli lampy. Máš nějaké přání? Poruč, co se ti uzdá!"

"Zbav nás té lodi, která je nám v patách!" vykřikl Ghárib. "Rychle!"

"Slyším a poslouchám," odpověděl hlas a bytost zmizela. Stěny lodi se rozzářily a Ghárib padl do mdlob.

I po třech dnech, když k jejich domovskému sídlišti zbývaly pouhé dvě hodiny letu, Muhammad stále ještě svolával požehnání na Boha, Pána osudů, jenž dopustil, aby se templářské lodi, která je pronásledovala, porouchala pohonná jednotka a následný výbuch odeslal duše nevěřících do ohně pekelného a příbytku přešpatného.

Ghárib seděl v křesle naproti němu, na kolenou držel zlatou Aláddínovu lampu a přemýšlel o tom, že vydávat takovou věc do rukou šejchů islámu by bylo skutkem, jímž se vyznačují jen lidé nepatrného rozumu. Stejně jsou mezi nimi zrádci, jak říkal

templářský velitel. To on, Ghárib, bude lépe vědět, co s ní udělat. Sultán Ghárib I. To neznělo špatně. Doufal, že Muhammad pochopí, že za dobu, co jsou společníky, si už vysloužil jistý podíl na kořisti. A jestliže ne, postačí přivolat Služebníka lampy a požádat ho, aby doprovodil Muhammada do Zahrad rozkoše, po nichž bratrancova duše tak vroucně touží.

ilustroval Karel Zeman

*Verše pocházejí z knihy Tisíc a jedna noc, Odeon, překlad
Felix Tauer*